U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Elišky Cihlářové a soudců JUDr. Jiřího Vyvadila a JUDr. Jaroslava Hubáčka v právní věci stěžovatelky **T. T.**, zastoupené JUDr. Rostislavem Netrvalem, Ph. D., advokátem se sídlem v Klatovech, Zlatnická 78, za účasti **Ministerstva vnitra**, se sídlem v Praze 7, Nad Štolou 3, v řízení o kasační stížnosti proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 27. 5. 2004, č. j. 24 Az 131/2004 - 24,

t a k t o :

I. Kasační stížnost **s e o d m í t á** .

II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

III. Odměna advokáta JUDr. Rostislava Netrvala, Ph. D., **s e u r č u j e** částkou 2150 Kč. Tato částka bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 30 dnů od právní moci tohoto usnesení.

O d ů v o d n ě n í :

Rozsudkem Krajského soudu v Ostravě ze dne 27. 5. 2004, č. j. 24 Az 131/2004 - 24, byla zamítnuta žaloba stěžovatelky proti rozhodnutí Ministerstva vnitra (dále jen „ministerstvo“) ze dne 13. 2. 2004, č. j. OAM-355/VL-20-12-2004, jímž bylo rozhodnuto o neudělení azylu stěžovatelce podle § 12, § 13 odst. 1, 2 a § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“) a současně bylo rozhodnuto, že se na stěžovatelku nevztahuje překážka vycestování ve smyslu § 91 zákona o azylu.

V kasační stížnosti podané v zákonné lhůtě stěžovatelka uvedla, že ji podává z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Ve správním řízení uvedla, že důvodem opuštění domovského státu byly následky jejího přestupu z pravoslavného náboženství ke Svědkům Jehovovým v roce 1998. S ohledem na to, že se stala aktivním vyznavačem uvedené víry, dočkala se nepříznivého ohlasu ze strany jednoho ze svých sousedů, který jí vyhrožoval zabitím. Policejní orgány na Ukrajině jsou reprezentativním vzorkem společnosti, který odráží dominantní náboženské vyznání v celé společnosti, a dále je třeba vidět i to, že slouží pouze vybraným složkám společnosti a běžný člověk u nich nedojde zastání a pomoci. Pokud krajský soud čerpal informace o domovském státě stěžovatelky ze Zprávy Ministerstva zahraničních věcí USA o stavu dodržování lidských práv na Ukrajině, informací Ministerstva vnitra Velké Británie: Ukrajina – hodnocení země 2002, informací Ministerstva zahraničních

věcí České republiky a informací společnosti Člověk v tísni ze dne 11. 1. 2002, je třeba poukázat na to, že skutečnosti uváděné v citovaných zprávách jsou informacemi teoretickými a zavádějícími, když výsledky z nich není možno prakticky použít. V zemi původu stěžovatelky jsou rozdíly mezi podstatnou částí obyvatelstva, obyvatelstva běžného bez jakýchkoli privilegií a úlev, a částí privilegovanou zahrnující mocenské struktury, jejichž moc a vliv jsou prosty jakékoliv kontroly a před nimiž běžný občan nenalezne v domovském státě ochrany. Z těchto dokumentů jistě nevyplývá, že by diskriminace osob hlásících se k vyznání Svědků Jehovových v domovské zemi byla státním programem, státní orgány však v případě ohrožení či narušení zájmů běžných občanů nepostupují tak, jak je v demokratickém právním státě nezbytné a obvyklé. Rovněž zpráva společnosti Člověk v tísni zmiňuje skutečnost, že neúspěšní žadatelé o azyl byli následně po návratu do vlasti vystaveni vyšetřování ze strany státních orgánů, administrativní šikaně, v některých případech pak dokonce soudu a následnému trestu. Subjektivní chápání takových osob ze strany spoluobčanů je nedobré, jejich chování je chápáno jako vlastizrádné a podlé. Shora uvedené námitky krajský soud nijak nezohlednil, rozhodnutí vydal mechanicky, pouze při prostém posouzení zákonných ustanovení a skutkového stavu, tedy skutková podstata, z níž správní orgán, a následně i krajský soud, vycházel, byla zjištěna nesprávně a neúplně. Naopak soudní uvážení v napadeném rozhodnutí zcela chybí, zejména se zřetelem na eventuelní následky návratu stěžovatelky do vlasti.

Nejvyšší správní soud se kasační stížností musel zabývat nejprve z hlediska její přípustnosti, neboť pouze přípustná kasační stížnost může být soudem meritorně projednána.

Podle § 104 odst. 4 s. ř. s. není kasační stížnost přípustná, opírá-li se jen o jiné důvody, než které jsou uvedeny v § 103, nebo o důvody, které stěžovatel neuplatnil v řízení před soudem, jehož rozhodnutí má být přezkoumáno, ač tak učinit mohl.

Citované ustanovení znemožňuje, aby v kasační stížnosti byly uplatněny jiné důvody než které byly uplatněny v řízení před soudem, jehož rozhodnutí má být přezkoumáváno, ač tak stěžovatel mohl učinit. Přitom je třeba zdůraznit, že nepřípustnost kasačních důvodů neuplatněných v řízení před soudem je třeba vztáhnout k důvodům a skutečnostem uplatněným v žalobě, resp. ve lhůtě uvedené v § 72 odst. 1 s. ř. s.

Porovnáním obsahu žaloby a kasační stížnosti Nejvyšší správní soud zjistil, že důvody v ní obsažené stěžovatelka neuplatnila v řízení před krajským soudem. V kasační stížnosti stěžovatelka popsala svou osobní situaci, která souvisela s jejím přestupem z pravoslavného náboženství ke Svědkům Jehovovým v roce 1998, zpochybnila věrohodnost informací obsažených ve správním spisu a uvedla, že neúspěšní žadatelé o azyl jsou po návratu na Ukrajinu perzekuováni. V žalobě, kterou se stěžovatelka domáhala u krajského soudu přezkoumání napadeného správního rozhodnutí, však nic takového neuvedla. Pouze v ní namítala, že ministerstvo porušilo zákon č. 71/1967 Sb., ve znění pozdějších předpisů, konkrétně § 3 odst. 3 a 4, § 32 odst. 1, § 46 a § 47 odst. 3 a § 12 zákona o azylu a pokud se týkalo důkazů, kterými chtěla podpořit svá tvrzení, odkázala na svoji žádost o udělení azylu, protokol o pohovoru a na ostatní obsah správního spisu.

Pokud stěžovatelka namítala, že krajský soud nezohlednil žádným způsobem uvedené námitky a že rozhodnutí vydal mechanicky, pouze při prostém posouzení zákonných ustanovení a skutkového stavu, a že rozhodnutí postrádá soudní uvážení, v tomto rozsahu nemohl Nejvyšší správní soud napadený rozsudek přezkoumat, když stěžovatelka tuto svou námitku uplatnila jen v obecné rovině a nijak ji nekonkretizovala.

Nejvyšší správní soud z důvodu výše uvedeného kasační stížnost jako nepřípustnou podle ustanovení § 46 odst. 1 písm. d) ve spojení s § 120 s. ř. s. odmítl.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 3 ve spojení s § 120 s. ř. s., podle kterého žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, byla-li kasační stížnost odmítnuta.

Odměnu zástupce stěžovatelky určil Nejvyšší správní soud ve výši 2150 Kč za 2 úkony právní služby po 1000 Kč (první porada s klientem včetně převzetí a přípravy zastoupení, písemné podání soudu - doplnění kasační stížnosti) podle ust. § 7, § 9 odst. 3 písm. f) a § 11 odst. 1 vyhlášky č. 177/1996 Sb., ve znění pozdějších předpisů, a 2 x 75 Kč náhradu hotových výdajů podle § 13 odst. 3 citované vyhlášky.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 8. června 2005

JUDr. Eliška Cihlářová
předsedkyně senátu